

[Udenrigsministeren.]

bringe Resultat, og jeg for min Del vil sige, at selv om de ikke bringer et for os fuldt tilfredsstillende Resultat med Hensyn til, hvad der bliver aftalt, saa vil selve dette, at man opnaar Klarhed over, hvad Mestbegunstigelsen betyder, efter min Mening være værdifuldt, thi den Usikkerhedstilstand, vi har i Øjeblikket, gør alle Bevægelser fra dansk Side paa dette Omraade væskeligere. Hvis vi derimod er paa det rene med, hvorledes det bliver alment fastslaaet, at Mestbegunstigelsesreglerne skal fortolkes, saa vil vi derigennem have Grundlag for at indrette os derefter og tage de Skridt, som vi da maatte anse for fornødne og hensigtsmæssige.

Det ærede Medlem sagde, at det vilde være en Selvfornægtelse, ja, det vilde være Harakiri for de danske Erhverv, om man nu her i Rigsdagen godkendte denne Handelskonvention. Mon det nu ogsaa kan blive saa slemt? Denne Handelskonvention gælder, hvis den nu vedtages, til 1. April 1931. Hvis det Grundlag, paa hvilket man gaar ind i den, ikke kommer til at foreligge varigt, saa vil vi staa lige saa frit som andre Stater med Hensyn til at opgive den til den Tid. Og med Hensyn til disse andre Stater maa jeg vedblivende mene, at det betydningsfuldeste for os vil være den Holdning, som indtages af den Klasse af Stater, som vi hører til. Det ærede Medlem betegner ganske vist denne Klasse som Klasse 2. Jeg ved ikke, om han dermed mener, at det er saadan nogle underlegne, ringere, mindre værdifulde Lande. Det er dog den Klasse, hvortil baade England og Holland hører. Jeg tror ikke, det vil være let i den europæiske Bevidsthed at opfatte nogle af disse Lande som hørende til Klasse 2 paa det økonomiske Livs Omraade. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at understrege, at det praktiske Resultat af den økonomiske Udvikling i Europa, som de sidste Aartier har bragt, er, at disse to Lande sammen med Danmark staar gunstigere, end andre europæiske Lande gør.

Det er stærkt understreget fra konservativ Side og ogsaa af det ærede Medlem, at der bliver en Begrænsning af Friheden ved Tiltrædelsen af denne Overenskomst. Ja, det gør der selvfølgelig for den Tid, den gælder. Paa ethvert Omraade, hvor man søger at tilvejebringe en vis økonomisk Samvirken lige som anden Art af Samvirken mellem en større Gruppe af Stater, overalt, hvor man bygger paa en vis Solidaritet indenfor et større eller mindre Antal Stater, følger af denne Solidaritetsbevægelse, af selve

Aftalen med andre Stater, en vis Begrænsning af Friheden; det gælder alle Arter af Handelstraktater, det gælder ogsaa den Traktat, som her er Tale om. Men naar det ærede Medlem dernæst sagde: Jeg kan anise, hvad vi skal gøre, saa fortsatte det ærede Medlem med den samme Betragtning, som han var inde paa forleden Aften, hvor han sagde noget om en dybtgaaende ny økonomisk Politik af helt anden Karakter end den, vi hidtil har fulgt i Danmark. Han lovede os den Aften at forklare det noget nærmere under Finanslovbehandlingen, og det er jo muligt, at vi da senere faar denne Forklaring. I Dag gav det ærede Medlem et lille Bidrag dertil, idet han sagde Forhandlingstoldsatser. Men hvad mener det ærede Medlem med disse Forhandlingstoldsatser? Han mente, det var dem, vi skulde have sat i Bevægelse, da de nye Begivenheder begyndte i Tyskland for en fem Fjerdingaar siden. Vil det sige, at det ærede Medlem mener, at vi skulde have gennemgaaet vor Toldlov og fundet et passende Antal af Toldsatser, ved hvis Forhøjelse vi eventuelt vilde have kunnet genere Tyskland, og saa vedtaget disse Toldsatser — Forhøjelse til det dobbelte eller det tredobbelte, eller hvad det nu kunde være —, med den Hensigt, at naar vi først havde gjort det, saa kunde vi komme til Tyskland og sige: Hvis I nu vil være rare Mennesker mod os, saa vil vi igen sætte disse Toldsatser ned? Jeg ved ikke, om det er det, der er det ærede Medlems Tanke. Hvis det virkelig er hans Tanke, vil jeg dog gøre ham opmærksom paa, at jeg er ikke helt sikker paa, at ret mange danske Erhverv vilde være meget tjent med pludselig at faa en saadan Gruppe Toldforhøjelser, som de da vilde være interesseret i at indrette sig mere eller mindre efter, med den Mulighed for Øje, at naar Tyskerne gjorde nogle Indrømmelser til Landbruget, saa forsvandt disse Forhøjelser igen, og saa stod de, der havde indrettet sig paa dem, og maatte tage baade Skaden og Spotten i den Anledning. Det er den ene Side deraf, men den anden Side deraf er, at hvis man indlader sig paa noget saadant overfor Tyskland, vil de samme Forhandlingstoldsatser ramme England og hele den øvrige Gruppe af Lande, og saa skulde vi altsaa ogsaa dèr til at føre den ene eller den anden Art af Forhandlinger. Med hvem? Ja, med hele denne forskelligartede Gruppe af Stater. Jeg tror, det vilde blive et fuldkommen haabløst Virvar, og jeg er bange for, at hvis man indlod sig paa noget saadant, da vilde man ikke faa Billedet af en Gruppe